శ్రమణాకం

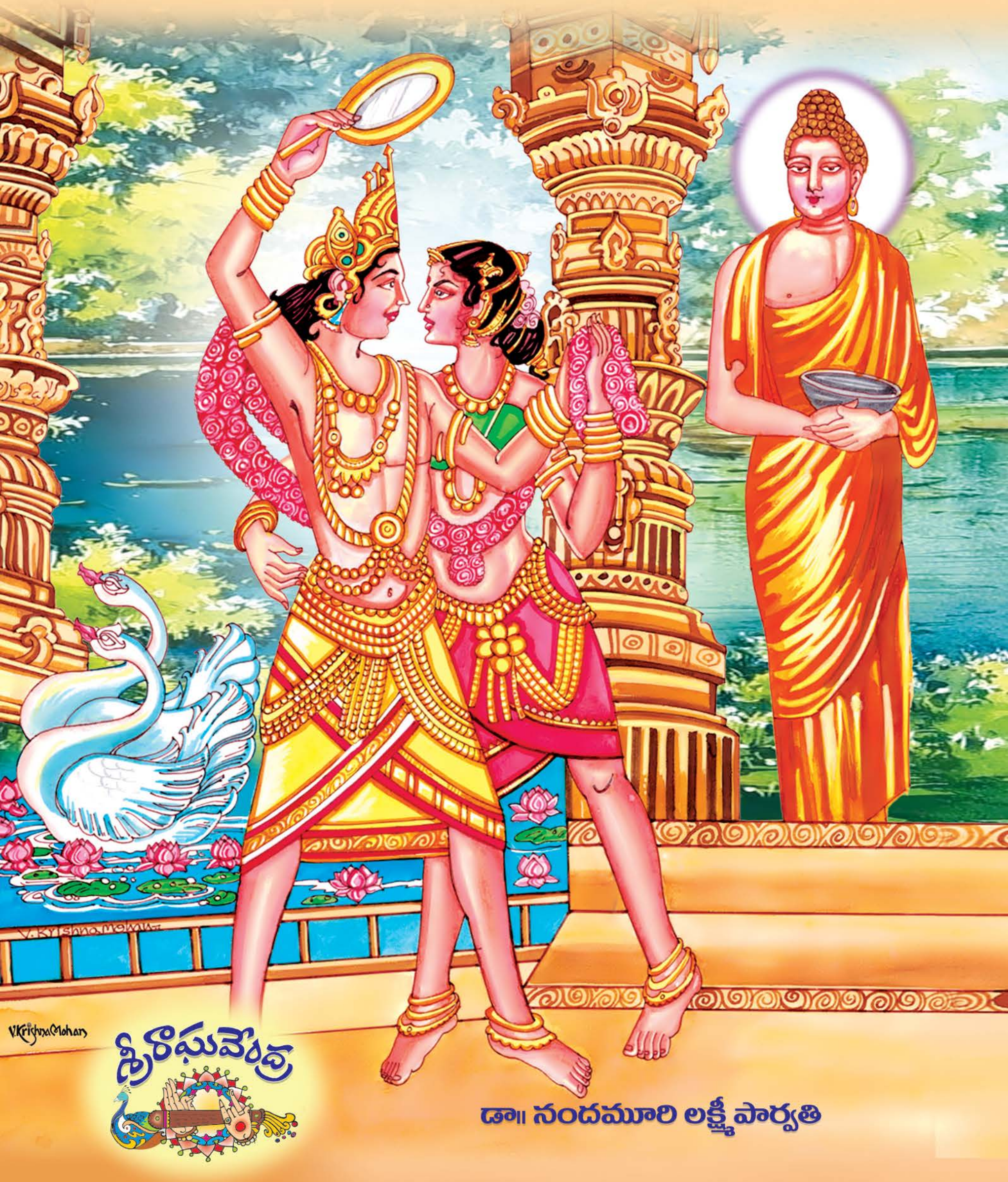

శ్రీరాఘవేంద్ర

డా॥ నందమూరి లక్ష్మీపార్వతి

శ్రమణకం – నవల

డా॥ ఎన్. లక్ష్మీపార్వతి

ఎమ్.ఎ.,ఎమ్.ఫిల్.,పి.హెచ్.డి.

ŚRAMANAKAM - A Novel

by ***Dr.*** **N. LAKSHMI PARVATHI**

M.A., M.Phil., Ph.D.

కాపీరైట్ హక్కులు : **రచయిత్రివి**

ISBN : 978-81-948793-8-1

ప్రథమ ముద్రణ : జనవరి 2002

ద్వితీయ ముద్రణ : ఫిబ్రవరి 2005

తృతీయ ముద్రణ : జనవరి 2021

ప్రచురణ :

ఎస్.ఆర్. పబ్లికేషన్స్

దిట్టకవి రాఘవేంద్రరావు వీధి,

ఇన్నర్ రింగ్ రోడ్, (అంబాపురం),

విజయవాడ రూరల్ - 520012.

Ph : 0866 2436959, 2438959

Cell : 94948 75959, 94938 75959,

94928 75959

బ్రాంచి :

1-8-104,

అంబేద్కర్ కాలేజీ రోడ్,

చిక్కడపల్లి, హైదరాబాద్ - 500020.

Cell : 90324 28516

Kinige | amazon | Purchase online @ www.srpublications.in

info@srpublications.in

(ప్రారంభం)

"మాలికా! ఏమిటా కలకలం"

"రాజహంసలమ్మా. ఈరోజెందుకో వాటి గొడవ ఎక్కువగా ఉంది."

"అవును ఉంటుంది. యజమానురాలి సంతోషమే వాటి సంతోషం.

ఒక్కసారి చూసొద్దాం పద."

"ఇప్పుడు వద్దమ్మా - బయట చల్లగా ఉంది. మంచు పట్టిన తోట, సరోవరం శీతల గాలులు మీ ఆరోగ్యానికి భంగం కలిగించవచ్చు."

"పిచ్చిదానా! చల్లగాలి, పిల్ల తెమ్మెరలు, ఉషోదయాన పక్షుల సందడులు, వసంతం నాటి వనోత్సవం-ఇవన్నీ ఆనందించలేని మనసు, పరవశించని బ్రతుకు నా దృష్టిలో వ్యర్థం."

"మీ ఆనందాన్ని అడ్డుకోవాలని కాదు. మేము పరిచారకులం. యజమానుల సంరక్షణ మా విధి" మాలిక మెల్లగా అన్నది.

సుందరి ఆమె భుజం మీద చెయ్యేసి -

"మాలికా! ఎప్పుడయినా నిన్ను పరిచారికగా చూసానా? నా ఆంతరంగిక జీవితంలో కూడా నీకున్న ప్రాధాన్యత వేరు. నాకు ఇష్టమైన నెచ్చెలివి. మరెప్పుడూ దాసీ భావంతో మాట్లాడకు."

"సోదరి కంటె ఎక్కువ ఆదరిస్తున్న మీ అభిమానం ఇలాగే పదికాలాల పాటు ఉంటే అదే చాలు. మీ ఔదార్యానికి నన్ను నేనే అంకితం చేసుకున్నాను యువరాణీ. నా శ్వాస కూడా మీకు భిన్నంగా పనిచేయదు - ఇది నిజం."

“అందుకే నువ్వంటే నాకిష్టం మాలికా. అంకితభావం ఆత్మానందాన్ని ఇస్తుంది. ప్రేమలో నిజాయితీని అనుభవించగలిగిన వాళ్ళు మాత్రమే వాస్తవ జీవితాన్ని గడపగలుగుతారు”

“ఏయ్. మాటల్లో పెట్టి నా ప్రయత్నానికి అడ్డు తగుల్తున్నావు, పద, పద.” సుందరి ఆసనం మీదనుండి లేచింది. మాలిక ఆమె భుజం చుట్టూ జలతారు శాలువా కప్పి – “ఇక పదండి. ఆరోప్రాణం అంటారు అసలు చెప్పిన మాటే వినరు –” అంటూ బుంగమూతి పెట్టింది.

ఆమె అలగటం చూసి సుందరికి నవ్వొచ్చింది.

“బహుశా ఈ భంగిమ ఉండాల్సింది నా ముందు కాదేమో” అంది పరిహాసంగా.

ఆమె మాటల్లోని భావం అర్థమైన మాలిక ముఖం సిగ్గుతో ఎర్రబడి పోయింది. మరేం మాట్లాడకుండా ఆమే ముందు దారితీసింది. సుందరి అనుసరించింది. ఇద్దరూ భవనానికి ఎడమవైపుగా ఉన్న మెట్లు దిగి ఉద్యానవనంలోకి అడుగుపెట్టారు.

సంజెకెంజాయిలో మంగళ స్నాతాలంకృతయైన వన సౌందర్యం చూడటానికి రెండు కళ్ళు చాలటం లేదు. పల్చని మంచు ముసుగులో కనిపించీ కనిపించని అందాలతో దోబూచులాడుతున్న ప్రియురాలిగా ఉంది. అప్పుడే వికసిస్తున్న పూలబాలలు పరిమళాల ద్వారా తమ సందేశాన్ని భృంగప్రియులకు అందిస్తూ ఆహ్వానిస్తున్నాయి. రాత్రి విరిసిన సన్నజాజి – విరజాజులు ఒత్తుగా రాలి సమాగమానికి మంచి శయనం ఏర్పాటు చేసాము చూడమంటున్నాయి. ఆకాశాన్నంటిన దేవదారులు, పండి సువాసనలతో గుభాళిస్తున్న పనస, నారికేళాలు, నోరూరిస్తున్న తియ్యమామిడులు, ఒక్కటేమిటి ప్రకృతి కాంత పట్టుబట్టి అక్కడే నివాసం ఏర్పాటు చేసుకున్నట్టుంది.

చుట్టూ అమర్చిన చంద్రశిలావేదికలు మంచుతో మసకబారి ఉన్నాయి. సరోవరంలోని ఎర్రతామరలు తమ ప్రియబాంధవుడి కోసం ఎదురుచూస్తున్నాయి.

రేకుల సోయగాన్ని విప్పుకోవటానికి రాత్రంతా ప్రియా సమాగమంలో అలసి పోయిన కలువలు మెల్లగా ముడుచుకుంటున్నాయి.

"చూసావా! మాలికా! ఈ సంవత్సరం మామిడిపండ్లు ఎక్కువ కాయలేదు. ఆ చెట్టును చూస్తుంటే సన్యాసం తీసుకున్న భిక్షుకుల్లా బోడిగా అనిపించటం లేదూ"

"మీరేం మాట్లాడినా చక్కటి పోలికతో చెపుతారు. కుమారనందులయితే దానికి ప్రతిసమాధానం చెప్పగలరు. నాకేం తెలుసు. స్వారస్యం తెలియనిదాన్ని – మీరు చెప్పాక చూస్తుంటే అలాగే కనపడుతున్నాయి.

"పదండమ్మా. పద్మ సరోవరం దగ్గరకు – హంసల నిరీక్షణం అలుపులేనిదిగా ఉంది."

"అవును. వాటిది సార్థక జీవితం. వాటికి తెలిసిన మౌనభాష మనుష్యులకేం తెలుస్తుంది. ఆనందం నిర్వేదం – రాగం – విరాగం సమపాళ్ళలో నింపుకున్న సఫలజీవులు. ప్రేమనూ పంచగలవు. దుఃఖాన్ని దాచుకోగలవు. ఎంతమంది యోగులకు తెలుసు ఈ వేదాంతం" ముందుకు నడుస్తూ అన్నది.

"రాగము, విరాగము ఒక్కచోటే సాధ్యమంటారా? వెలుతురు చీకటి కలిసినట్లు కాదూ..!?" అడిగింది మాలిక.

"మంచి ప్రశ్న మాలికా! విరాగం రాగం నుండి పుట్టిందే. వైరాగ్యం మీద అభిలాష కలిగినప్పుడే కదా ఆ మార్గాన్ని అనుసరించేది. దుఃఖమూ అంతే. మమత దాని జన్మస్థలం. అందుకే సృష్టిసర్వం ప్రేమస్వరూపం. ఇది శాశ్వతం. మిగిలిన సిద్ధాంతాల మీద నాకు పెద్దగా నమ్మకం లేదు. అవి తాత్కాలికాలు అని నా అభిప్రాయం."

"అయితే సన్యాసం, మోక్షం వీటి మీద కూడా నమ్మకం లేదా?"

"ఏ మాత్రం లేదు. ఏ కొంచెం తార్కికంగా ఆలోచించగలిగినా సృష్టి పుట్టుకకు పంచభూతాల కలయిక – వాటి సక్రమనిర్వహణకు గ్రహయానం వాటి ఆకర్షణా విధానం. మన తార్కిక జ్ఞానానికి అందీ అందనంత ఎత్తులో

ఉన్న విశ్వవిజ్ఞానాన్ని విశ్లేషించుకోవటంలోనే యుగాలు గడుస్తున్నాయి. తరాలు నడుస్తున్నాయి. ఎవరి స్థాయికి సంబంధించి వారు తెలుసుకున్న ఏ విజ్ఞానం పరిపూర్ణం కాదు. అలా అని నమ్మించాలనుకోవటం ఇతరులను మోసం చెయ్యటమే....".

"భౌతిక పదార్థ అన్వేషణలో మానవుడు ఇప్పటికి తెలుసుకో గలిగింది, జడచైతన్యాలకు ప్రేరేపకమైనది ఆకర్షణశక్తి ఒక్కటే - ప్రాణంలేని గ్రహాలకీ ఈ ఆకర్షణ కదలిక ఇస్తుంటే వాటిలోని మార్పులకు కారణమవుతుంటే, పాంచభౌతిక శరీరంలో వస్తు విజ్ఞానాన్ని గుర్తించగలిగిన ఆలోచనాశక్తి ఉన్న మానవుడి జీవితానికి పరిపూర్ణత ప్రేమ కాదా. అది లేకుండా సృష్టిలేదు. కనుక పుట్టడం పెరగడం - మరణించడం... ఇవన్నీ దానిలోని భాగాలు".

"ఇంతెందుకు. యోగం అంటే కలయిక అనే కదా అర్థం. కనుక ఎప్పుడూ ఏదో కలయిక జరుగుతూనే ఉంటుంది. అదే ప్రేమ. మనం కానీ, విశ్వంకానీ దానికి లోబడి ఉన్నాం".

ఆమె మాటలకు మాలిక అడ్డొచ్చింది.

"ఇలా అడుగుతున్నందుకు మీరేమనుకోవద్దు. నాకున్నదే మిడిమిడి జ్ఞానం కాని సందేహాలు ఎక్కువ.

ఈ ప్రపంచం - మనుష్యులు - వారి అస్తిత్వాలు శాశ్వతం కాదు. పుట్టిన ప్రతి పదార్థం నశిస్తోంది. కాని వాని ప్రేరకమైన జీవస్థితి అదే చైతన్యం దాన్ని శాశ్వతమంటారు కదా. దానినే ఆత్మ - పరమాత్మ అని పండితులు చెబుతున్నారు. సుఖదుఃఖాలంటని యోగుల పరమాన్వేషణం దాని కోసమేనటగా. మరి అన్నిటిలో నిండిపోయిన ఆ శక్తి సృష్టి ఉనికిని కాపాడటం లేదా? దానిని తెలుసుకోవటమే యోగం. అదే మోక్షం అని పెద్దలు చెప్పగా విన్నాను." మాలిక గాలికి రేగుతున్న ముంగురులను వెనక్కు నెట్టుకున్నది.

సుందరి మాలికవైపు ఆశ్చర్యంగా చూసి ...

"ఏమీ తెలియదంటూనే చాలా తెలుసుకున్నావు. నేను ఇంతకు ముందే చెప్పాను ఏదీ సంపూర్ణ విజ్ఞానం కాదని. చివరకు నేను చెప్పింది కూడా - ఎవరి ఆలోచనా పరిధిలో వాళ్ళ వాదాలు కొనసాగుతుంటాయి. అందుకేగా ఇన్ని మతాలు, వాటికంటుకున్న మరెన్నో మూర్ఖజాడ్యాలు. దేవుళ్ళ పని చెప్పేదేలేదు. మనుష్యులెంతమంది ఉన్నారో వాళ్ళూ అంతమంది పుట్టారు. బహుశా పశుపక్ష్యాదుల్లో కూడా ఈ ఆలోచన ఉంటే ఆ దేవుళ్ళు కూడా కోట్లమంది అయ్యుండేవాళ్ళు. నువ్వు చెప్పిన మోక్షాన్ని చూసొచ్చి చెప్పిన వాళ్ళు ఇంతవరకు లేరు మాలికా! క్రమం తప్పకుండా సాగిపోతున్న సృష్టి దాని వ్యాపారాలు యథార్థం. భౌతికం అభౌతికం పరస్పరాశ్రయాలు. ఒకటి లేక మరొకటి లేదు. ఒకవేళ ఉన్నా వాటి ఉనికి అర్థరహితం. నా అభిప్రాయంలో జన్మలు, గతజన్మకర్మలు, ఎవరికీ అర్థంకాని అయోమయ విషయం. ప్రయోగాత్మకంగా నిరూపించబడిందీ లేదు"

సుందరి మాధవీలత కొమ్మకు తగులుకున్న కొంగును సున్నితంగా విడిపించుకుంది. గుప్పెడు మల్లెలు దోసిట్లో పోసుకుని గుండెలు నిండుగా గాలిపీల్చింది. పూలమీద రాలిన మంచుబిందువులు సున్నితమైన ఆమె చెక్కిళ్ళపై ఒకటి రెండు వాలాయి. వాటిని సుకుమారంగా తుడుచుకుంది.

"ఏం మాలికా! ఇంకా సందేహాలున్నాయా - ఏది ఏమయినా సన్యాసం - మోక్షం వాటి గురించి ఆలోచించి సమయం పాడుచేసుకునే కంటే మనిషి మానవత్వంతో సమాజం దాని ఆనువర్తిక కార్యకలాపాలు సక్రమంగా నిర్వహిస్తే చాలు. చచ్చాక ఉండేదేమిటో - పోయేదేమిటో. అందుకోలేని - అందుబాటులోకి రాని వాటిని గురించి సమయమంతా వృథాచేయటం ఎందుకు? సాటి మనిషితో సహజీవనాన్ని సక్రమంగా నిర్వహించుకుంటే సమాజం ప్రశాంతంగా కొనసాగుతుంది." మాలిక భుజం మీద చెయ్యేస్తూ అన్నది సుందరి.

"ఏమిటో నాకంతా అయోమయంగా ఉంది. కొన్ని అర్థమయ్యాయి. కొన్ని అర్థం కాలేదు. దీనిలోని అస్పష్టత నుండి బయటకు రాలేకపోతున్నాను".

"నువ్వేకాదు మాలికా! ప్రతిమనిషి ఈ అనిశ్చితిలోనే బ్రతుకుతున్నాడు. తరాల ఆచారాలు సాంప్రదాయక వాదం, కాలమార్పుల్లో ఏర్పడుతున్న శాస్త్రీయత, ఆలోచనల్లోని మార్పులు ఈ రెంటిమధ్య అస్తిత్వ హీనుడవుతున్నాడు. నువ్వన్నావే పదార్థం నశిస్తుందని. అది కేవలం భౌతికం. ఆ భౌతికమైనది నశించదు. అదే నిజమయితే కొంత కాలం ముందే ఈ సృష్టి ఆగిపోయి ఉండాల్సింది. పరంపరాగతంగా ప్రతి వస్తువుకు వాటి వంశాభివృద్ధి కొనసాగుతూనే ఉంది. అందువలన అది పరివర్తనే తప్ప నశింపుకాదు. చైతన్యం జీవానికి మరో రూపం. ఆ విధానంలో సాగేసృష్టి అజరామరం. అమరప్రేమకు సంకేతం."

సుందరి మాటల్లోని అర్థాన్ని ఆకళింపు చేసుకోవటానికి మాలిక కాసేపు నిలబడిపోయింది ఆలోచిస్తూ–

"అదేమిటి తోటలో ఉంచిన శిల్పంలా నిలబడ్డావు. పద మాలికా! నా ప్రియనేస్తాల్ని చూడాలి. ఈ తోట చూడు. తన అందాలను ఆరబెట్టు కున్నట్లున్నది కదూ. వాటి నాస్వాదించగలిగినవారే ధన్యులు. అనుభవించటానికి ఎన్ని అనుభూతులు. ప్రతిదానిలోని సౌకుమార్యం నా మనస్సును తాకి పులకరింపజేస్తుంది చూడు. ఈ పచ్చికమీద రాలిన మంచు ముత్యాలు–"

"అవును దేవీ! ప్రకృతి కాంత తమరి సౌందర్యానికి కానుకగా పంపినట్లనిపిస్తుంది నాకయితే."

"అయితే ఈ ముత్యాలన్నీ ఏరుకుంటాను" పరవశంతో సుందరి పచ్చికమీద వెల్లకిలా పడుకుంది. ఆ శీతలత్వానికి సుకుమారమైన ఆమె శరీరం స్వల్పంగా కంపించింది –

"మరో కొత్తమల్లెతీగ పుట్టిందమ్మా మనతోటలో" – మాలిక ముసిముసిగా నవ్వింది.

"ఏదీనాకు చూపించవూ" – అప్పుడే స్నానం చేసి వచ్చిన హిమసుందరిలా పైకి లేచి నిలబడింది సుందరి.

"ఇదుగో ఇక్కడే ఇప్పుడే పుట్టిన ఈ పూలతీగె నాకళ్ళముందే ఉంది" అన్నది మాలిక సుందరిని చూపి.

"ఆహా! నా శిష్యురాలివనిపించుకున్నావు. నా భావుకత నీక్కూడా వచ్చేస్తోంది." చిలిపిగా బుగ్గ గిల్లింది.

"సాహచర్య ప్రభావం దేవీ! ఆరునెల్ల సావాసం."

"చూడు మాలికా! ఆగక తిరిగే అనంతమైన సృష్టి భ్రమణంలో మనకు తెలియకుండానే తిరిగిపోతున్నాం. ఆ ఆవర్తనంలో జీవిత పరివర్తనలు జరుగుతున్నాయి. ఇంత స్వల్పమైన జీవితానికి ఎన్నికోరికలు, ఎన్ని సుఖదుఃఖాలు తనకు తానుగా ఆవిర్భవించుకున్న అందాలను ఆవిష్కరించుకోవటంలో సృష్టిపడుతున్న తపన చూడు. అందులో వందో వంతయినా మానవుడిలో స్పందన మేల్కోవటం లేదు –" సుందరి భారంగా నిట్టూర్చింది.

"అమ్మా! ఇంతకీ హంసల్ని తమరు చూస్తారా లేదా? ఇప్పటికే చాలా సమయం అయ్యింది. కుమారనందులు వచ్చే వేళయింది. ఇంతవరకు తమరి అలంకరణ కాలేదు. ఏం చేయమంటున్నారు?"

"అసలు మర్చేపోయాను హంసల గొడవ. సంభాషణ పక్కదారి పట్టించావు కదూ. ఉండు నీ పని చెపుతాను." చిన్న పూలకొమ్మ విరిచి మాలికను కొట్టడానికి వెంటబడింది సుందరి. ఆమెను తప్పించుకోవటానికి మాలిక అటూ ఇటూ పరుగెత్తింది. ఆటలాడి అలసిపోయి చాలాసేపటికి ఇద్దరూ భవనం దారి పట్టారు. ఈసారి ఇద్దరికీ హంసల సంగతే గుర్తులేదు. కాకపోతే ఎంతో ఉత్సాహంగా ఆ జవరాంద్ర సోయగాన్ని చూడటానికి వచ్చిన సూర్యుడు మాత్రం సహస్ర కిరణనేత్రాలతో తోటంతా వెతుకుతున్నాడు.

★★★

తళతళమని మెరిసే రూపాన్ని తనివితీరా చూసుకోవటానికి వంగి వంగి లేస్తున్నాడు బాలభానుడు. రోహిణీ నదీ జలాల్లో ప్రతిబింబిస్తున్న తన గోపుర ఔన్నత్యాన్ని తృప్తిగా చూసుకుని దైనందిన కార్యక్రమానికి శ్రీకారం చుట్టింది కపిలవస్తుపురం.

భారతదేశానికి ఈశాన్యంలో ఉన్న స్వతంత్రరాజ్యం ఇది. రాచరికం లేని రాజ్యమయినా సంపదకు కొదువలేదు. ఎంతో విస్తీర్ణంతో తూర్పున రోహిణి, పడమట, దక్షిణ దిక్కుల అచిరావతి, ఉత్తరాన హిమాలయాల సరిహద్దులుగా ఉన్న ఈ రాజ్యం ప్రకృతికి ఆటపట్టుగా హిమవనికి ముక్కుపుడకగా పూర్తి సౌందర్యంతో అలరారుతుంటుంది.

ఆ నగరంలో విద్యావంతులకు కొదువలేదు. ఎన్నో ఆశ్రమ పాఠశాలలు కులాలకు తగినట్లు నిర్వహించబడుతున్నాయి. నడిచే బంగారు తీగల్లా స్త్రీల సౌందర్యం దానికి మరింత శోభ. సుధాధవళితాలైన పెద్ద పెద్ద భవన గోపురాలు, విశాలమైన మార్గాలు, ఆ దారివెంట ఎల్లప్పుడూ నడిచే గుర్రాలు, ఏనుగులు. ఆ రాజు సంపదను తెలియచేస్తుంటాయి. చక్కటి ఉద్యానవనాలతో అక్కడక్కడ పరిశుభ్రంగా నిర్మించిన స్నానఘట్టాలు, పండ్లతోటలు, పొలాలు, నాగరికతకు చిహ్నంగా కనిపిస్తాయి. తియ్యని చెరుకుతోటలు - పశువులకు మనుష్యులకు వేరువేరుగా త్రవ్వించిన లోతైన చెరువులు, క్రమం తప్పకుండా వాస్తుబద్ధంగా కట్టబడిన గృహనిర్మాణం మార్గవైశాల్యాన్ని మరింత స్పష్టం చేస్తున్నాయి.

పండ్లతోటల్లో నానాజాతి పండ్లు అనాస, పనస, నారికేళం, మామిడి, బొప్పాయి, ఖర్జూరాలు ఉద్యానవనాల్లో కానుగచెట్లు, ఇప్ప - పొగడ - తినాసపు సంపెంగ - బొట్టుగు - నాగమల్లి - కదంబ, నీలాశోకం, లొద్దుగు - వేప, శిరీష, శింశుపా, పలాస మొదలైన రంగురంగుల పూలచెట్లు బాటసారులను కళ్ళు తిప్పుకోనియ్యవు. బాటకు రెండువైపులా నీడకోసం నాటిన చెట్లు, ఇంటింటికి నీటి సదుపాయం కోసం నిర్మించిన జలయంత్రాలు, సమృద్ధిగా పండే పంటలతో శాక్యనగరం పచ్చగా కళకళలాడుతున్నది. కనుకనే భౌతికవాదం అక్కడ ప్రబలడానికి కారణమయింది. విశేషమైన సంపద వలన ప్రజలకు సుఖజీవనమే కాక మానసిక విశ్రాంతికి కూడా కారణమవుతుంది. అది విజ్ఞానాభిలాషకు సాంస్కృతిక వికాసానికి దోహదపడుతుంది. అక్కడ మతం పలుచబడుతుంది.

అందుకే విశ్వమానవ కోటికి వెలుగందించే దివ్యతార్కిక విజ్ఞానానికి శాక్యనగరం జన్మనిచ్చింది. తన స్తన్యంతో తడిపి – తోటిమానవుల దుఃఖార్తిని తీర్చటానికి మార్గం తెలుసుకొమ్మని ఆశీర్వదించి పంపించింది. క్రీపూ 623లో కపిలవస్తు ప్రాంతంలో నేటి గోరఖ్‌పూర్ జిల్లాకు ఉత్తరంగ ఉన్న 'పడేరా' గ్రామంలో జన్మించిన గౌతముడికి పదహారవ ఏట పెండ్లి అయింది. 29వ ఏట శాక్య పెద్దలకు ఇచ్చిన మాటమేరకు ఆయన సన్యాసం స్వీకరించి నగరం విడిచిపెట్టాడు.

వేలాదిమంది అభిమానుల అశ్రువులతో తడిసిన బాటగుండా సాగిపోయిన శాక్యసుతుడు.

.... మళ్ళీ ఇన్నాళ్ళకు ఇన్నేళ్ళకు కన్నతల్లి ఒళ్ళోకి తిరిగివస్తున్నాడు. కబురందగానే పౌరులు గుంపులుగుంపులుగా వీధుల్లో మూగుతున్నారు. మరణించాడనుకున్న యువరాజు బతికివుండటమే కాదు మళ్ళీ తిరిగొస్తున్నాడు. ఊరికే రావటంకాదు. కాశీ, సారనాధ్ పండిత సభల్లో అందరిని ఓడించి బింబిసారుడిని తమ మార్గానికి తిప్పుకుని మహాజ్ఞానిగా, బుద్ధుడిగా తిరిగొస్తున్నాడు. కంటినిండా చూడాలి. కమ్మని ఆయన కరుణలో కరిగిపోవాలి. ఆ మహానుభావుడు వెలిగించిన నూతనకాంతిలో తమ చీకటి మార్గాలను ప్రకాశం చేసుకోవాలి.

సిద్ధార్థుడు పుట్టినప్పుడు అంతే సంరంభం జరిగింది నగరంలో. మళ్ళీ ఇన్నేళ్ళకు ఆ ఉత్సాహం కనబడుతున్నది ప్రజల కళ్ళల్లో.

"అన్నిటినీ వదిలిపెట్టి వెళ్ళిపోయిన యువరాజు తిరిగి వస్తున్నాడు" అన్నాడో పౌరుడు సంతోషంగా.

"వచ్చేది యువరాజుగా కాదు. ప్రపంచాన్ని శాసించే ధర్మచక్రవర్తిగా వస్తున్నాడు. తత్వాన్ని మథించి ఏది తెలుసుకుంటే ఇంకోటి తెలుసుకోవాల్సిన పనిలేదో ఆ జ్ఞానాన్ని గ్రహించి పరిపూర్ణుడైన బుద్ధుడిగా తిరిగి వస్తున్నాడు" అన్నాడు మరో పౌరుడు.

"అది సాధించటానికి ఆయనెన్ని బాధలుపడ్డాడో. తిండీతిప్పలు వదిలేసి అడవులు పట్టి తిరిగి సాధించాడంట."

"నిజంగా మనమెంత అదృష్టవంతులం. యోగాలకే యోగం. ఆనందానికి మూలం. ఆ భగవానుని ప్రేమ భావనం. ఆ ప్రేమలో ఈ రోజు మన నగరం తడిసి పునీతమవుతుంది. అయితే నాకో సందేహం" అన్నాడు మొదటివాడు.

"అడుగు. దేహమున్నంతవరకు సందేహముంటుందని మా గురువుగారు చింతలేని చిదానందంగారు చెప్పార్రా."

"ఏం లేదు. ఇన్ని సంవత్సరాలు భార్యాబిడ్డలను వదిలివెళ్ళాడు కదా. ఇప్పుడు భార్యను మళ్ళీ ఏలుకుంటాడా?"

"పిచ్చివాడా! ఆ బంధాలు కావాలనుకుంటే ఆయన వెళ్ళిపోవాల్సిన అవసరం ఏముంది? లోకం కోసం వెళ్ళాడు మహానుభావుడు. ఏ బంధాలంటకుండా జీవితం గడుపుతాడు. చూడుమరి నేను చెప్పేదే నిజమవుతుంది. సరేలే తినబోతూ రుచెందుకు. ఇంకాసేపట్లో ఏమిటనేది తేలిపోతుందిగా."

ఒకచోటకాదు నగరమంతా ఇవే మాటలు. ఆయన త్యాగాన్ని, మంచి మనసును గురించిన పొగడ్తలే.

"రాజ్యం మంచిగా ఉండాలనే రాజ్యం విడిచి వెళ్ళాడంట్రా"

"అదేమిటి?"

"అవును. ఎంతమంది ముసలాళ్ళు లేరు. వాళ్ళ నాన్న ముసలాడేగా. ఎంతమంది రోజూ చావరు. వాటికోసం కాదంట వెళ్ళింది. శాక్యసంఘం రాజు కంటే ఎక్కువకదా! ఆ సంఘంలో సిద్ధార్థుడు కూడా ఉన్నాడు. సరిహద్దు జలాల విషయంలో మనకు, కులియులకు ఎప్పటినుండో తగువు నడుస్తూనే ఉంది కదా. ఆ విషయమై యుద్ధం చేద్దామని సంఘం వాళ్ళు, వద్దని మన యువరాజు గొడవపడ్డారంట. నువ్వు సంఘం మాట వినకపోతే మీనాన్నను పదవినుండి దించేస్తాం. లేదా నువ్వు సన్యాసం తీసుకుని ఇల్లు, రాజ్యం వదిలిపెట్టిపోవాలని శాసించారు. తండ్రికోసం శ్రీరామచంద్రుడిలా సమస్తం వదిలిపెట్టి వెళ్ళిపోయిన త్యాగమూర్తి. ఎంతమందికి తెలుసు ఈ కథ. ఆ పుణ్యమూర్తి పుట్టిన నేల

ధన్యమయింది – మనమందరం ధన్యులం.” ఆ పౌరుడు రెండుచేతులెత్తి నమస్కరించాడు. వింటున్న వాళ్ళ కళ్ళు చెమర్చాయి. ఆ కథ విని దిక్కులు పులకించాయి.

ప్రస్తుత సంఘటనకు పూర్వం పన్నెండు సంవత్సరాలు వెనక్కు వెళితే – భరద్వాజ ఆశ్రమాన్ని విడిచి ‘అనోమానదీ’ తీరం వెంట కాలినడకన సాగిపోతున్నారు ఇద్దరు వ్యక్తులు. అందులో ఒకరి దీర్ఘమైన బాహువులు మోకాళ్ళు దాటుతున్నాయి. సన్నగా పొడవుగా ఉన్న విగ్రహం. లే ఎండలో అతని శరీరం బంగారు ఛాయలో మెరిసిపోతున్నది. దీర్ఘమైన నాసిక పట్టుదలను సూచిస్తున్నది. విశాలమైన నేత్రాల్లో ఏదో అన్వేషణ. రాచవంశంలో పుట్టిన వ్యక్తిలా ఉన్నాడు. తలమాత్రం బోడిగా వంటిమీద కాషాయం చూడటానికి సన్యాసి వేషం. రెండో వ్యక్తి మొదటి వ్యక్తికి సమవయస్కుడే అయినా, రూపం పూర్తి భిన్నంగా ఉన్నది. ఛామనఛాయ శరీరం, పెద్ద ముఖంలో గుబురుమీసాలు, పొట్టిముక్కుతో తలమీద పాగా ధరించి రాజోద్యోగిలా ఉన్నాడు. రెండోవ్యక్తి మొదటి వ్యక్తిని ఏదో బతిమాలుతున్నాడు. మొదటి వ్యక్తి ససేమిరా వింటం లేదు. మాటిమాటికీ తల అడ్డంగా ఊపుతున్నాడు.

“అంతేనంటారా యువరాజా! రథసారథిగా కాదు – మీ బాల్యమిత్రుడిగా, సహాధ్యాయిగా అడుగుతున్నాను. మీ మనసు మార్చుకుని వెనక్కిరండి.”

“అందరిముందు చేసిన శపథం వెనక్కు తీసుకోలేను. చెన్నా! నా వ్యక్తి స్వార్థం గురించి ఆలోచిస్తే శాశ్వతమైన అపకీర్తి మా వంశానికే కాదు. శాక్యనగరానికి కూడా వస్తుంది. పైగా నాకు ఇహభోగాలమీద ఆసక్తిలేదు. సత్యసాధన కోసం మనస్సు ఉవ్విళ్ళూరుతున్నది – నన్ను పోనీ మిత్రమా – నా మార్గాన్ని నిరోధించకు.” మిత్రవియోగాన్ని తట్టుకోలేని చెన్నుడు కాళ్ళమీద పడి పెద్దపెట్టున ఏడ్చాడు.

“పోనీ – ఎప్పటికి తిరిగివస్తారో అదయినా చెప్పండి. ఈ అందమైన ముఖాన్ని చూడకుండా ఎలా ఉండను. ఎన్నేళ్ళు నాకీ చీకటి –. చెప్పండి” కన్నీళ్ళ తడికి ధూళి అంటుకుని అతని ముఖమంతా మలినమై పోయింది. దుఃఖాతిశయానికి గొంతులో మాటకూడా పెగలటం లేదు.

మిత్రుడిని పైకి లేపి తనమీద ఉన్న కాషాయం ఉత్తరీయంతో ముఖమంతా తుడిచాడు. అతడిని ఓదారుస్తూ “హితుడా! చిన్నప్పటినుండీ నాతో కలిసి పెరిగినవాడివి. నా స్వభావం, అలవాట్లు అన్నీ నీకు తెలుసు. అటువంటి నువ్వే నన్నాపటం ధర్మం కాదు – ఎంతోమంది కష్టాల్లో మగ్గిపోతూ – సరయిన తోడు కోసం ఎదురుచూస్తున్నారు. మరెంతోమంది దీనులు – మోహవ్యధార్తులు, వీళ్ళందరిని ఆదుకోవాల్సిన అవసరం ఉన్నది. నిండుమనసుతో నీ స్నేహితుడిని ఆశీర్వదించి పంపు. నామీద ఏమాత్రం ప్రేమ ఉన్నా మరొక్కమాట మాట్లాడకుండా నన్ను ముందుకు సాగిపోనీ. తప్పకుండా వస్తాను, అనుకున్న లక్ష్యం సాధించాక. లేదా నా శవమైనా కపిలవస్తుపురం చేరుతుంది సరేనా! ఇక వెళ్ళిపో. ఇప్పటికే చాలాదూరం నడిచివచ్చావు. ఇక వెనక్కు తిరిగిపో. నాన్నగారిని, అమ్మను, తమ్ముళ్ళను జాగ్రత్తగా చూసుకో – నీదే బాధ్యత” కడసారిగా మిత్రుని కౌగిలించి వీడ్కోలు చెప్పాడు. మసకబారిన కళ్ళల్లో నుండి కనబడుతున్న అస్పష్టమైన రూపం దూరమైపోతుంటే చెయ్యి ఊపుతూ నిలబడిపోయాడు చెన్నుడు.

నదీ తీరమే తోడుగా ముందుకు సాగిపోయిన సిద్ధార్థుడు గంగానది చేరాడు. దాని ఒడ్డునే ప్రయాణం చేస్తూ ఉరవళ్ళ పరవళ్ళ ప్రవాహ సౌందర్యాన్ని తనివి తీరా చూస్తూ మగధ రాజ్యం సరిహద్దులు చేరాడు.

రత్నగిరి దగ్గర చిన్నపాక వేసుకుని కొన్నిరోజులు తపస్సు సాగించాడు. అక్కడ మరో ఐదుగురు ఋషులు అతనిని కలిసారు. తపస్సు చేసే విధానాన్ని అక్కడే తెలుసుకున్నాడు.

అపక్వాహారాన్ని కందమూలాలను నివ్వరిధాన్యాన్ని, గడ్డీ – గరిక ఆహారంగా కొంతమంది నీళ్ళను మాత్రమే తీసుకుని తపస్సు చేస్తున్న వివిధ వ్యక్తులతో పరిచయమయింది. కొన్నాళ్ళ తర్వాత ఆ ప్రదేశం విడిచిపెట్టి వింధ్యపర్వతాల దిశగా ప్రయాణం చేసాడు. దారిలో ఇద్దరు బ్రాహ్మణులను కలుసుకున్నాడు. కాలాముడి ఆశ్రమంలో కొంతకాలం కపిల సాంప్రదాయాన్ని, సాంఖ్యశాస్త్రాన్ని అధ్యయనం చేసాడు. సాంఖ్యంలో – సమాధి మార్గంలో ఉన్న కఠోర సాధనలను

End of Preview.

Rest of the book can be read @

http://kinige.com/book/Sramanakam

* * *